

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

lauantai 2.7.2022
lähetykseurat klo 15.30
Satu Väättäinen

Hyvät Ystävät, lohduksi toisillemme — juhlakansa

Lohduttakaa, mutta tehkää se kunnolla.

Tämä nuoren ihmisen toivomus sopii näiden Joensuun III herättäjäjuhlien tunnuksen jatkoksi. Se sopii myös lähetykseurojen viestiksi.

Lohduttakaa, mutta tehkää se kunnolla, siis tosissanne.

Jokainen meistä osaa ainakin sisimmässään vastata siihen, mihin tarvitsisi lohdutusta. Tiedämme ne elämän asiat, tunnemme ne surut ja murheet, lyönnit ja loukkaukset, joihin ihmisinä ja lähimmäisinä etsimme lohdutusta.

Joillekin on elämän aikana ehtinyt tulla tutuksi jo myös se Jobin kokemus: ”Miten turhaa on lohtu, jota te tarjoatte.”

Joku toinen tuntee tarvitsevansa lohdutusta vasta viimeisellä veräjällä, kun ihmisen mahdollisuuksien raja on tullut vastaan eikä kuolemaa voi voittaa.

Voi olla niinkin, että joku ei tunne tarvitsevansa mitään lohdutusta: kaikki on hyvin ja elämän voi kuvitella olevan hallinnassa. Kaikki on elämässä selvää.

Uskonnollinen fundamentalismi ei tunne lohdutusta. Sille riittää oma oikeassa olemisensa, oma kovuutensa ja oma ehdottomuutensa. Siitä olemme nähneet järkyttävän esimerkin viimeksi vaikkapa Venäjän ortodoksisen kirkon virallisissa kannanotoissa Ukrainan kansan hirvittäviin kärsimyksiin.

Mutta uskonnollista fundamentalismia on paljon lähempänäkin. Se oikeuttaa halveksunnan ja vihan ja jakaa jopa sukulaiset hyvän ja pahan, valon ja pimeyden, mustan ja valkoisen ehdottomiin ja ylittämättömiin rajoihin. Tämä väärä uskonnollinen fundamentalismi ei tunne lohdutusta, koska se ei sitä itse tarvitse. Tällaisella fundamentalismilla en tarkoita niitä, jotka esim. kirkossamme ovat sitoutuneet ns. konservatiiviseen uskon tulkintaan. Eräs herättäjäjuhlien suurin lohduksi oleminen, lohdutus, on siinä, että näillä seurapenkeillä — ja nyt varjossa, istuu verekkäin liberaaleiksi ja konservatiiveiksi leimattuja ystäviä. Saman taivaan alla, yhteisen Isän eteen kumartuneina, samaa virttä veisaten, paremmassa sovussa kuin kirkkomme kirkolliskokouksessa.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Rakkaat ystävät, tämä juhkakansa tietää, että Jumalan todellisuus on niin laaja ja koko Kristuksen kirkon rikkaus niin suuri, että me kykenemme käsittämään siitä vain fragmentteja, pieniä palasia. Tämä kansa tietää myös, että ei vain Jumala vaan myös elämä on suuri salaisuus. Ihminen voi yrittää — ja aina yrittääkin, elää elämäänsä kaikkivoipaisuuden tai vaikkapa vain oman uskonsa turvallisessa kuplassa, mutta jossakin vaiheessa Jumala puhkaisee tämän kuplan. Sillä Jumala antaa ihmiselle vain sitä, mitä ihminen tarvitsee. Ja se on useimmiten sellaista, mitä ihminen ei tiedä eikä varsinkaan toivo tarvitsevansa.

Tässä ikävöivän uskon liikkeessä lohduksi toisillemme oleminen ei siis ole vain sen hokemista, että Jumala auttaa. Lohdutus on sen tietämistä, uskomista ja elämistä, että Jumala ei välttämättä auta pois hädästä, mutta Jumala auttaa aina hädässä. Tämä ei ole mikään sanaleikki vaan lohdutuksen ydin. Minun kärsimyksessäni, häpeässäni, surussani ja yksinäisyydessäni Kristus on itse läsnä. On jo läsnä juuri tässä hädässä. Auttaa olemalla hädässäni, mutta ei välttämättä ollenkaan auta pois tästä hädästä.

Eräs ystäväni huokaisee usein ylivoimaiselta tuntuu elämäntilanteessaan: ”Ratkaisu on se, että ratkaisua ei ole.” Silloin ihminen on luopunut siitä harhaluulostaan, että selviytyisi omin voimin. Suostunut siihen, mitä Jumala antaa. Ja tunnustanut oman voimattomuutensa, pienuutensa ja heikkoutensa. Silloin avautuu aina myös lohduksi toisillemme olemisen mahdollisuus. Sillä Jumala antaa myös ihmisiä, ja ne ihmiset eivät ole besserwissereitä. Eivät katsele ”von oben”, ylhäältä, elämäni ja vaellustani. Eivät ehkä hallitse opittuja lohdutusmetodejakaan tai kriisiapuja, mutta ovat neuvottomuudessa ja suostumisessa läsnä, ja auttavat siinä, missä se on mahdollista.

Lohduttakaa, mutta tehkää se kunnolla, on myös näiden lähetyseurojen viesti. Se on edelleenkin sen muistamista, että Kristus ei kuollut kauniisti kahden kynttilän välissä alttarilla vaan kahden roiston ja ryövärin välissä raa’asti ristillä. Sillä täytyy olla käytännön merkitystä tänäänkin. Tänäänkin Kristus on siis siellä, missä on kärsiviä. Ja tänäänkin heitä on enemmän slummissa ja kaduilla kuin kirkossa. Kristus halua edelleen hoitaa myös ihmisten ajallisia tarpeita. Ja siinä me ihmiset ja kansat voimme olla vaikka heti konkreettisesti, esim. vain paperirahalla lohduksi toisillemme.

Me, jotka saimme olla mukana elämässä Inkerin kirkon elpymistä, seuraamme nyt huolestuneina rautaesiripun uudelleen laskeutumista. Mieleeni on tullut inkeriläinen vanhus, joka pitkän Siperian karkotuksen kokeneena osasi laittaa lähetystyönkin painopisteet oikeaan järjestykseen. Muutama vuosikymmen sitten hän katseli suomalaisten tuomia tavaroita ja elintarvikkeita ja sanoi: ”En minä tarvitse noita teidän vanhoja vaatteitanne. Ja minä jo tiedän, että Jumalalla on jauhoja! Mutta parasta on se, että taivaassa on toisenlaista.”

Lohduttaako sinua se usko, että taivaassa on toisenlaista? Kristus ei nimittäin vain kärsinyt ja kuollut vaan voitti kuoleman ja Pahan vallan. Ja Hän halua tänäänkin viedä omansa perille. Pyhien joukkoon, sinne, missä ei ole kipua, ei surua eikä huokauksia, vaan on loppumaton elämä.